

Preu
de subscripció:
2'50 ples. l'any
Un número:
10 cts.

EMPORIÓ

PERIÒDIC QUINZENAL

Redacció i
Administració:
**Ateneu
Montgrí**

Any II

TORROELLA DE MONTGRÍ 25 d'Agost de 1916

Núm. 40

ELS MÚSICS EN LES - - FESTES MAJORS

Tantes coses s'han dit dels músics en les seves excursions durant la temporada de les festes majors, que jo, 'l menos autorisat pera fer-ho, vull sortir a la seva defensa, pera posar a son degut lloc a la respectable classe dels *rasca tripas*, com alguns tipos poc respectuosos els anomenen. I hem proposo fer-ho, perque jo, que sols conec de la música l'os predilecte dels cops, puc parlar amb tota imparcialitat, sense por de que ningú puga dir que'm domina la passió.

El músic es un ser digne de llàstima baix tots conceptes.

L'antigua màxima de *músic pagat no fa bon só*, es una pura mentida, per no dir un gran sarcasme. ¡Quant amb mes de gust no tocarían, si cobressin sempre per anticipat! Perque s'ha de tenir en compte que moltes vegades un cop s'ha acabat la festa, si la cosa ha anat malament, sols poden conseguir la promesa de cobrar la meitat i encare aquesta, les mes de les vegades, se'ls hi queda á deure.

Durant el concert, el solista reb molts aplausos, moltes felicitacions, però ningú dels que aplaudeixen o felicitan, li dona cap pesseta. Si així 's fes, estic segur que al compás de la tocada, el músic aniria fent mentalment regles de tres..., o de sis, segons els que tinga de família.

En l'hospedatge, ja se sab que unes vegades per raó d'economies, i altres a sollicitut dels mateixos socis, el músic acostuma a estar allotjat en cases particulars. ¡Fassin el favor de dir-me si volen mes pena que tenir que canviar de casa dos o tres vegades per setmana! Cada dia cares noves, caràcters diversos, i en quant al menjar, lo ser sempre bó i abundant, fá que noti mes la diferencia amb el modest de casa, quan acabada la temporada torna a reunir-se amb sa família.

Pro lo que mes indigna, es que se 'ls conceptuhi com una especie de *gastrónomos*. Segons la veu

general, el músic es el ser més *fart* que 's coneix com si tingués un ventre especial o un estómac igual que una màquina de moldre café, sense pendre en compte que 'l vulgo que aixó diu, se desment ell mateix, puix al veure a un jove escuàlit, exclama com si volgués compadir-lo:

—¡Se li veu l'ànima contra claró! ¡Semb'a un músic!

En efecte; pocs músics veuren que estigan grassos. Ja siga per l'excés de bufar o de *rascar*, ja per la vida agitada que portan, a molts d'ells sols els falten cordes per produhir armonies.

Després de tot aixó, encare hi ha qui'ls tracta de dropes, si bé es cert que aixó acostuma dir-ho algú que perque balla una americana a gust, se creu que no 's té d'acabar mai o vá descomponent en cèntims lo que li costa la festa. A n'aquests que sempre cridan ¡qué durí! jo 'ls obligaria a seguir als músics durant un mes amb obligació de ballar sempre que aquests toquessin. A ben segur que al cap d'una setmana, al sentir els primers compassos cridarían amb tota la forsa de sos pulmons:—¡Prou, prou! ¡Ja n'hi ha prou!

El músic, per poc que s'hi presti son caràcter, té un altre deber que cumplir i que també 's fá digne de compassió, si bé 's profundisa, tal es lo de tenir que distrante als comensals al hora del ápat. Ell té l'obligació de contar quèntos, xistes o anécdotes, per estranyes que siguin, pro que fassin riure, que distreguin i que serveixin d'*entremise* i tant a voltes s'abusa de sa franquesa de caràcter, que alguns el sollicitan per convertir-lo en una especie de *Noi de Tona* casulá.

Natural es que entre 'ls musics també hi hagin les seves distincions, segons els instruments que tocan. Per exemple, res te d'extrany que 's fassi simpátic aquell que toca 'l violí, 'l cornelí o 'l clarinet, ja perqué son instruments que *cantan*, ja per lo diminutiu del seu nom, pero tampoc té res de particular que impresioni malament al sentir:

—Aquest es un trompa.

No obstant, entre 'ls instruments *antipáticos*, n'hi ha un que s' imposa per la seva gravetat, tant en

la forma com en el sonido. Me refereixo al contra-baix. Podrà estar arreglat l'envelat, podran els carrers estar ben guarnits, funcionar els *caballitos* i ben dispostes els gegans, pro al sentir cridar a vells i joves: ¡ja vé la *berra*! ¡ja es aquí la *berra*!—tothom veu salvada la festa major, perque, digan lo que vulgan dels músics, una festa major sense cobla, es com un jardí sense flors ó una escopeta sense gatillo.

EUSSEBI BENAGES.

COMENTARIS

Ja ha arribat de nou la Festa Major, lo que vol dir que hem afegit un any més de vida sobre les nostres espalles.

¡Com passa el temps! Sembla que era ahir que per aquesta diada acudíem a la plaça a lluir les sabates enxerolades, el trajo nou, la camisa planxada, amb el cor plé d'il·lusions i amb desitjos d'estrenyer la mà de la simpática forastera que no havíem vist ja feia un any.

¡Que hermoses que les veiem ara, aquelles festes majors passades que mai més tornarán! ¡Quants ¡quants moments de joia ens evoca el seu record!

¡Aquelles sardanes puntejades amb tant dalit, aquells balls de Cassino, aquelles nits d'insomni, aquelles hores felisses de la nostra joventut, que se apaga, que va morint poc a poc, que la vida per moments! ¡Com haurem d'anyorar-les!

Aquest any, quan decidits anirem a la plassa a apurar la joventut plaenta, la poca joventut que encara ens resta, tindrem de retirar-nos avergonyits cap el recó més amagat de la plaça per a poguer mirar de cua d'ull, sense esser vistos, el tendre infant que llença xiscles i bat els braços, aquell fillet que'l nostre amic al contemplar-lo embabiecat ens dirà orgullosament —mireu-se'l es el fruit del meu amor.

I serà aleshores quan ens sentirem més abatuts i avergonyits, puix aquelles paraules del bon amic caurant al damunt nostre com un afront. I aclucarem els ulls i obrirem de bat a bat les portes del nostre cor, per entregar-nos a la decisió ferma de tancar per sempre més el llibre del nostre fadrinatje.

En Ciset es el nom que porta la nova sardana del gran mestre Enric Morera, que's va estrenar enguany a L'Aplec de la Sardana.

Varem sentir-la interpretada magistralment per la nostra cobla «Els Montgrins» durant els dies de la festa major a l'Estartit, aquest bell recó de mon, besat pel Mediterrà i mig cercat per la muntanya verda, florida, hermosa i rica com un jardí d'Espanya reproduït en una tela de'n Rusiñol.

En Ciset, fou la sardana més típica i més pura que's va dançar. Els rotllos de sardanistes sinètricament formats, amb els braços amunt i mirant el cel, cap el cel diàfan d'aquella tarde serena, semblaven gaudir d'una felicitat estremada i es que talment deliraven al sentir dintre son pit el vibrar de unes notes tant melodioses i netament catalanes.

Al final, quan va morir lentament el motiu de la sardana, els cors restaren extasiats i plens de recança, de recança, sí, de sentir-la novament fins guardar-la eternament en la memoria com si fos un nou himne de la Patria.

Catalunya fa via endavant, per aixó aquest any tant en Morera com en Serra, Bou, Vallespi, Rosell, tots, tots els nostres compositors s'han mostrat més feconds, més mestres, més catalans que mai.

PALET

ROMANTICISME ENCARA

BOIRES DE CLAUSTRE

Heusalaquí. Guaitau sa tétrica figura. Sa faç, groga-verdosa, parla de sofriments innombrables. Les nines de llurs ulls lluen en les conques enfonzades i ennegrides, té el nas afilat com una estalactita i diriau que la carn de llurs orelles transparenta. Camina lentament, amb pas de bagabond, com qui blana en l'incertitud. A voltes es detura i guaita a l'infinit cercant quelcom que no veu, mes que tal volta present; somriu, i parsimónicament segueix via avall.

Es En Miquel.

Els qui ara el veuen, poc el coneixen. Era en altre temps que sòmreia i cantava; que era fresc de carns, de pas decidit i emprenedor com cap altre. Mes, que havia tornat an En Miquel aixís? Pocs ho sabien. Jo, que l'havia tingut per company, si m'escolteu podré contár-vos-ho.

Era En Miquel un jove artista aficcionat a les coses arqueològiques. Pintava excelentment i les seves teles eren estimades per els entesos en art. Tenia una gran passió per els claustres solitaris i les seves mellors obres de art eren efectes de llum que d'elles havia tret:

Un jorn, a copia de molts esforços, conseguí entrar en els claustres d'un convent de clausurades que en els deserts indrets d'un llunyà poble hi havia. Eren uns claustres romànics d'una bellesa encisadora i al veure'ls quedà admirat d'ells. En Miquel, treballador actiu, tot seguit pensà que bé podria treure d'ells quiscunes excelents teles.

Era la tardor. Els jorns començaven a curtejar, mes les postes del sol tenien, com mai, la bellesa de les coses divines. L'extranya llum de al caure el jorn donava una sensació de misteri a aquelles voltes on sols es respirava pau.

* * *

En Miquel havia treballat de ferm tota la tarda encaixant una nova tela. Acabava de donar les darreres pinzellades per aquell jorn i restava com abstret tenint l'esguart fitat solament en l'objectiu i en la tela, quan uns armoniosos sons el deixondiren. Guaità a l'entorn, mes el claustre restava solitari: Mes a l'aixecar l'esguart i fitarlo a lo llarg de les parets d'aquell convent senti una emoció extranya. De l'arcada volta d'un centenari finestral sorgia una testa femenina.

En Miquel sobradament sabia que aquelles parets tancaven un nombrós estol de dónes que vivien sorjades en perpétua contemplació; mes en els ja nombrossos jorns que feia que ell anava al convent no n'havia vist ni una, i, a dir veritat, ensimismat en el treball, quasi ho havia oblidat. Per aixó sa estupefacció fou gran al veurer sorgir del finestral aquella testa femenina, la mirada encuriosida de qui tenia quelcom enigmàtic, mes que era bella en gran manera i feia preveure un cos gentil.

No tingué, però, En Miquel, molt temps per a contemplar-la, car en l'instant mateix en que 's llevava l'ample barret per a saludar-la, la gracil testa desaparegué.

Quedà un moment abstret esguardant la finestral aquell. Esperava veure-la sorgir novament, mes a l'eure esment que les tenebres ana-

ven ensenyorint-se del claustre i comprenent que seria inútil l'espera, recollí paleta i pinzells i marxà.

L'endemà succeí quelcom semblant i molts jorns seguits, també, passà lo mateix. Aquella testa femenina, que talment apareixia una visió, canvià per complert la manera d'esser de En Miquel. Ell tan actiu, tan treballador, passava hores i hores amb la paleta i pinzells a les mans sens acertar a donar una pinzellada, esguardant sempre el finestral; esperant veure sorgir la testa en quina contemplació es delectava.

Tot seguit compregué que amava. Mes, a quí? No ho sabia. Quí era la dona aquella que el torturava? No podia dir-ho. I, lo extrany, era que no semblava sino que es complagués en aquella tortura, o lo que era menys probable, que amés també an ell.

Un jorn es decidí a parlar-li. Com? Temia amb raó, que la seva veu fos oída, d'altre a més d'ella i, si aixís succeia, seguidament seria foragitat d'aquell lloc de pau. Acabà, però, per decidir se, Miquel digué:

— Qui sou?

I una veu armònica baixà del finestral fins an ell:

— Una au cixelada.

Novament preguntà:

— Com vos dieu?

I la veu respongué;

— Esperança.

Altres cop En Miquel:

Jo, a vos, us amo.

I la mateixa veu contestà:

Jo, per vos, cin daleixo.

I prou. La gentil testa desaparegué, i en son lloc sorgí una cara arrugada i ullerosa que la esguart sinistrament.

Instants després recollí caballet, pinzell i teles i era acompanyat fins a la porta, sortint dels claustres per a no petjar los ja més.

Lo que temia succeí. La seva veu havia sigut oída i era quasi llençat d'aquell lloc on tant li havia costat poguer entrar.

Miquel esdevingué concirós i enfellonit en gran manera. De quins mífjants es valdria per a veurer novament aquella testa que ara sabia era la d'una dona, que, a l'igual que ell, l'amaba? Entrar als claustres no podia, i no poguent

entrar-hi, era impossible. Pensá en esbrinar qui era. Si aixó lograva tal volta conseguiria tréure-la d'allí, mes, com? Sabia solzament que es deia Esperança, i no era pas molt. Mes el mateix nom de ella, no volia dir ja que tingués fe?

Cercá per tots indrets, i, a copia de molt esbrinar, lográ saber quelcom. Era una bella i acabalada damisel·la, qui no tenia pares, estant per expressa voluntat d'ells, reclusa en aquell convent, ont no trigaria molt a professar.

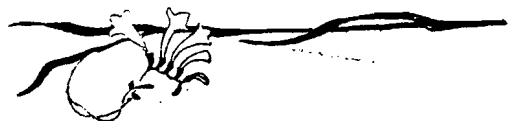
Quan tal cosa sapigué aná al convent i demaná per ella, mes no lográ, amb tot i lo molt que feu, accedissin a que la veiés, i molt menys a que li parlés. Que fer? Un sol mitjá hi havia, i aquest era assaltar el convent, mes aixó no era possible, car les parets eren altes i inacessibles, i si tal cosa feia seria defingut com qualsevol perdulari.

El dolor d'En Miquel es feu mes punyent, i com mes passava el temps i mes perdia tota esperança, mes creixia son amor, i acabá per emmalaltir. La malaltia passá i quan estava en sa convalecència un jorn s'enterá que enterraven una novicia d'aquell convent que tantes voltes havia maleit, de quina novicia es deia que havia mort moments abans d'anar a professar.

Tingué un extrany presentiment. Aná al cementiri i quan arribá el sepeli i a instancies de ell obriren la blanca caixa, per darrera volta vegé la dóna àmada, estirada en un llit de flors, talment com si dormís i en la boca llur, com un nimbe extrany, floria encara aquell enigmàtic somriure del primer jorn que la vegé.

Novament emmalalti En Miquel; mes aquesta volta fins a arribar a perdre la raó, i per aixó el veieu ara deambulant pels carrers amb rostre esgrogueit i mirada esllanguida, esguardant sempre fixament quelcom imprecís, com si cercqués encara, en l'infinitat de l'espai, l'angelical testa aquella que tan el feu panteijar i omplir a la vegada de somnis irrealitzables...

F. SALVADOR I ROSÈS

Poemes de ma llar

ESTIUJANT

*De nostra casa havem tancat la porta;
terres enllà ens en'nem a fer camí,
que Natura nostra ànima conforta
i ofereix maravelles a desdí.*

*Plau-nos seguir les valls i les muntanyes
i sojornar pels boscos i cimals;
amarar-nos l'esprit i les entranyes
de les beutats dels dies estivals.*

*Sabem con son formoses les aubades
al Pirineu, perduts en un recó;
sabem la cleda on dormen les ramades;
plena vivim la vida de pastor.*

*Sabem la majestat d'una cinglera;
la serenor dels amplex horitzons;
la broma que s'aixeca en la ribera
i la feresa dels abims pregons.*

*Del rajar de les fonts la cantarella;
les floretes dels prats de mil colors...
la fe dels muntanyencs tant pura i bella,
com ho son llurs costums i llurs amors.*

*I devallem de les muntanyes altes
vers la tardor que te les postes d'or;
i retornem a les ciutats malaltes
amb claredats als ulls i obert el cor.*

*La casa nostra s'ompla d'alegria.
Enyorant-nos callada ens ha esperat.
Hi evocarem tot l'any la poesia
copçada als cims, exemples de pecat.*

PERE DE TERA I FANALS

L' INQUIETUT PRIMAVERAL - - - DE LA DONCELLA

*Ara voldria submergir-me tota
dintre l'aire de mar que'l cos perfuma,
i en l'aigua clara d'una platja ignota
rienta d'or de sol i flor d'escuma,*

*Després vindria a ajeure'm per la prada
xopa i subtil la cabellera boja;
cercaria una flor ben aromada
per fondre-hi en un bes ma boca roja.*

*Enjoiarà després mon cos de dea
amb raimatges florits de les fontanes
i arrancaria a correr pels camins*

*ubriaga de sol de les clarianes
tot oint l'allunyada melopea
d'un fluviol de satir bosc endins.*

JOSEP MASSÓ-VENTÓS

■ ■ ■ ■ ■

• E E O S •

PER a nosaltres, la festa major no consisteix, solament, en menjar ànec amb naps, o pollastre amb sanfaine, ni en ballar uns quants balls i anar a veure les coupletistes; consisteix en la tradicional festa anyal en que la família—quins fills, germans i cosins viuen a fora—en aquesta diada se reuneixin a la casa pairal. Això es el gra de la festa i per això fa alguns segles que nostres avantpassats van instituir les festes majors.

VAREM. Llegir, fa temps, que a Suïssa un home s'havia fet una casa amb les pedres que reculli pels carrers durant alguns anys. A Torroella arrebegant les pedres voladisses dels carrers podrien fer-se en poc temps moltes cases.

Qui vulgui fer obres ja ho sap.

EL célebre fisiòlec Galvarini diu que el ball es un dels millors exercicis corporals, però te el defecte, quan se'n abusa, de produir la caiguda del cabell.

Posa a favor de la seva tesis un sens nombre de demostracions i exemples, entre els quals figura la comprovació de que els homes célebres més peluts mai han ballat.

Potser que això siga veritat; pero en canvi, nosaltres podriem recordar a l'esmentat savi, i en honor a Terpsícore, que l'immensa majoria de dançaires, els que podrien dir-se professionals del ball, tenen molt bona cabellera.

■ ■ ■ ■ ■

SECCIÓ AGRÍCOLA

LA TALLADA DE BOSCOS

Dignes son de lloanga les iniciatives d'entitats i particulars en el sentit que ho ha fet el Dr. López Peláez, que tantes vegades ha demostrat l'amor a la nostra Catalunya, més de tot punt convenient que, per qui correspongui, es prenguin les mesures

es dictin les disposicions oportunes per a evitar que Catalunya quedi despoblada de boscos.

Amb motiu de la guerra, que tot ho trasbalsa, el carbó ha sofert en son preu un considerable augment. Per aquest motiu, son moltes les indústries que s'han decidit a cremar llenya en substitució del carbó, lo qual ha fet que els explotadors i comerciants s'afanyessin a correr per Catalunya comprant boscos amb el fi de treure el major profit en benefici propi i amb greu perjudici del comú. Es comprén que ço que busquen aquets comerciants es enriqueixen-se tallant i arrassant boscos que la codícia d'alguns propietaris posen en llurs mans, sense que els causi el més petit remordiment que l'agricultura en general s'arruïni per la manca d'arbrat.

Molt s'ha parlat sobre la conveniència de la conservació i desenvolupament dels boscos, i fins els Governos mes o menys protegeixen les plantacions d'arbres, més tot lo que era poc avans de la guerra, s'ha convertit en nul en el temps actual, ja que cap disposició s'ha dictat per a evitar que es tallin a ran els millors boscos de Catalunya.

Ha caigut a Barcelona una plaga de corredors i comerciants que ofereixen llenya que abans es pagava a quatre i a cinc rals, a set i a vuit rals el quintà; comprometen-se a grans quantitats de llenya, i ultimament compromissos per tot el temps que duri la guerra.

Es compten per milers els homes que es dediquen a tallar boscos, i espanta el pensar la feina que poden fer si l'autoritat no priva terminantment que s'arrabassi a l'agricultura la riquesa que representen els boscos. Quan no n'hi hagin, quan se hagi consumat el crim, clamarán els pagesos que els manca l'aigua, les torrentades tot s'ho emportarán, els terrenys no tindrán aquella frescor i grau d'humitat necessària per al cultiu. En una paraula: l'agricultura s'arruïnarà quedant encara en estat més de dolor del que ara està travessant.

Més els que hagin tret son profit del negoci, se'n riuran de les queixes, perquè ells haurán reunit un bon grapat de milers de duros, i amb les seves rendes podran viure folgadamente; si per cas no poden gaudir del bon viure a Catalunya, marxarán amb son capital lluny d'aquesta terra, agreujant així la situació del país.

A les entitats agrícoles correspón no descuidar la campanya en pró de l'arbrat que, modestament i portat de l'amor intens que per la nostra terra sento, tinc el natural interès en que arribi a bon terme evitant que quedin destruïts els formosos boscos de Catalunya i evitant també que grans partides de llenya s'enviin cap a França, ja això succeeix en proporcions alarmants, acabant de complicar la situació i despertant encara més la poca premeditada codícia de propietaris i negociants.

PUBLICACIONS REBUDES

MEMORIAS DE UN MENESTRAL DE BARCELONA (1792-1854).—Narraciones históricas por D. José Coroleu, con un prólogo del Dr. D. Wifredo Coroleu.

Es aquesta obra no solament la més popular de quantes va escriure l'historiador D. J. Coroleu, sinó la més llegida de totes les que s'han publicat sobre l'història de Barcelona. «Las memorias de un menestral» es un llibre que es guarda sempre un cop llegit perquè es un plaer de llegir-lo de nou, en fi es un llibre del qual pod dir-se que no passa de moda,

Es troba de venda en les principals llibreries i a casa l'editor D. Josep Asmarats, passatge de la Mercé, 8, Barcelona al preu de 4'50 pts.

Hein rebut els nombres 172 i 173 de «Lectura Popular» quins publiquen «Monòlegs i quadros» del malaguanyat Eduard Coca i «Poesies» de Josep Iglesias.

Nota.—En aquesta secció donarem compte de totes les obres rebudes.

BOIRA

NOTICIES

Ajuntament.—*Sessió de 27 Juliol.*—Presidida per l'Alcalde Sr. Sala i amb assistència dels Regidors senyors Creixell, Radressa i Viñas.

S'aprova l'acta de la sessió anterior.

Se concedeix permis a D.ª Maria Mitjavila Martarrodona per fer obres de reforma a la seva casa del carrer de Sant Genís amb arregl al plànol presentat i demés condicions general establertes.

Se nombra al Secretari Sr. Ferrer Comisionat del Ajuntament per l'ingrés de moços en la Caixa de Recluta de Girona que tindrà lloc el dia 1er. d'Agost.

Se llegeix un ofici rebut del Sr. President de la Junta de Govern i Patronat de Veterinaris titulars d'Espanya en el que contestant a una comunicació de l'Arcaidía participant-li la vacant dels càrrecs de Veterinari titular i Inspector d'Higiene i Sanitat pecuaries d'aquest Municipi, demana que se li mandi un nombre del Butlletí Oficial en el que s'anuncia la vacant i participa ademés que essent distints els dos càrrecs tenen que anunciar-se per separat fent constar el sou que ha de disfrutar cada hi; s'acorda com a aclaració al anunci del B. O. i com a una de les condicions del Concurs, senyalar com a sou al primer càrrec la quantitat de 135 ptes. i les restants 365 ptes al segon, comunicant-se aquest acord a la mentada Junta.

Sessió de 3 d'Agost

Per absència del Alcalde Sr. Sala, presideix el

1er. Tinent Sr. Creixell i assisteixen els Regidors senyors Radressa, Frou i Viñas.

S'aprova l'acta de la sessió anterior.

S'acorda quedar enterat del ofici del Primer Tinent de la Guardia Civil de Palamós en el qual concedeix el temps de nou mesos demanat per el Ajuntament per fer les obres en les dos cases que habiten la Guardia Civil d'aquesta vila.

Sessió de 10 d'Agost

Presideix l'Alcalde Sr. Sala i assisteixen els Regidors senyors Creixell, Roense, Frou i Viñas.

S'aprova l'acta de la sessió anterior.

S'acorda quedar enterat de la conta del Dipositarj del Ajuntament referent als ingresos i pagos verificats en el mes de Juliol passat important 148 i 66 ptes. respectivament.

S'aprova l'extret dels acords de Ajuntament del mes de Juliol.

S'acorda deixar sobre la taula per estudi una instancia presentada per D. Vicens Rostey Mir del Estartit demanant a l'Ajuntament que li vengui una parcela o troç de terra que afronta amb propietat seva, mitjansant un preu just i equitatiu.

S'aproven les següents comptes; la del material de Secretaria empleat durant el segon semestre de aquest any d'import 307'85 ptes; de D. Josep Oriell de 8 ptes. per l'entrega de 40 canes de corda destinada al escorxador; de D. Salvi Bon de 40'50 ptes. per la confecció de varis objectes destinats al Juljat Municipal; de D. Joaquim Creixell de 38 ptes. per l'entrega d'algunes acacies destinades als passeigs de la vila; de D. J. Bofill de 55 ptes. per 50 quintars de cals a 1'10 ptes. cada un; de D. Joan Pagés de 45 ptes. per jornals empleats en arrencar pedra de la muralla; tres de la viuda de D. Lluís Duran de 19, 32'10, i 125'40 ptes. per petroli sumministrat per l'enllumenat del barri del Estartit, carbur per els Serenos i altres treballs practicats durant el primer semestre d'aquest any; de D. Miquel Cruañas de 16'25 ptes. per jornals de peó i de carro empleats en el trasllado dels mobles de Rosa Séculi desde la casa que habitaba, al edifici destinat per l'Arcaldia; i tres del mestre de casas D. Joan Solés de 3'43, 42'86 i 104'80 ptes. per jornals i materials invertits en el blanqueix i arregl del Quartel de la Guardia Civil, reparació de clavagueres i arregl del carrer de S. Agustí.

Lapsus d' un policia.—Per ordre governativa ha vingut un policia per a la qüestió de les prostitutes, el qual dissapte passat incorregué en una lamentable equivocació.

Venia a Torroella amb la tartana del Matot una houradissima noia, quals pares viuen aquí, i aquest senyor policia feu detenir la tartana i, prenguent per altre a la noia, volia fer-la baixar, arrivant a dirli paraules un poc grolleres, essent defensada pel tartaner i dos viatjants que hi havia.

Ens sembla que la seva obligació, si sospitava,

era seguir el carruatge i llavors haguera vist allí ahont baixava, aquesta noia, i qui era, d'altra manera ocurrirà sovint amb equivocacions, i val més que vigili les prostitutes, que no ha lograt treure de Torroella, i es passeigen desvergonyidament, per nostres carrers.

Conferencia.—La doná diumenge passat, el jove i conegut advocat D. Albert de Quintana, a la «Lliga Republicana» verçant sobre el tema «La Joventut davant la política actual».

L'orador fou molt aplaudit.

Comiat.—El selecte amic i company de redacció en Joan Puigpey ha deixat la nostra vila. Els quefers de la vida sens-he l'han emportat, i viu novament a la Capital de Catalunya.

No cal dir lo que sentim la separació de tant bon company, actiu redactor del nostre periòdic i un dels més fermes ateneïstes.

Per aquest motiu ha tingut que dimitir els càrrecs de Secretari del «Sindicat Agrícola» i de President de la Secció de fires i festes del «Ateneu».

Alarma.—Diumenge passat a les nou de la nit va calar-se foc a un carro d'un marxant de fora, el qual era a la quadra d'en Trill.

Afortunadament va cremar-se poca cosa.

Conferencies.—La secció d'estudis i cultura del Ateneu prepara una serie de conferencies pel pròxim mes de Septiembre.

De la festa major.—Enguany la festa major promet ésser molt animada. Tindrem una cobla més a la plaça degut a fer-se ball, aquest any, al Saló Coll. Tres son les orquestres contractades: «Els Montgrins», al Centre Recreatiu; «La Principal» de Cassà al Saló Coll i la de Castelló al Menestral.

Ademés hi haurá atraccions a la «Lliga Republicana, Café del Comerç i Café Coll i sessions de cine al Saló Joti.

Espurnes de la guerra.—Com ja saben nostres lectors per la Premsa diària, el dissapte dia 5 del corrent, un submarí austriac enfonsá al vapor anglés de 4500 tonelades «Mount Odanistain» davant les Illes Medes.

La tripulació composta de 25 tripulants desembarcà en l'Estartit on arribaren en dos bots que remolcaren unes barques de vela.

Acudiren a nostre barri marítim molts torroellencs a visitar als naufragats. Aquests foren traslladats a Torroella i repartits en les cases de menjar de la vila.

Estigueren aquí tot el diumenge.

Entre'ls tripulants n'hi havia de diferentes nacionalitats i cridant l'atenció tres negres que foren molt agassatjats.

De la processó de Sant Genís.—Per a la processó de Sant Genís la Junta d'Obra de nostra

Iglesia parroquial ha nomenat pendonista a nostre bon amic en Josep Castells.

No cal dir que felicitem al bon company que ha sigut objecte d'aital distinció.

El pendonista ha escollit per a acompanyar-lo, al intel·ligent advocat Joaquim de Camps i al jove ateneïsta Genls Guillamet.

Volco.—Dies enrera, prop de Palafrugell, va topar el carro que guiaba en Romaguera de La Escala amb el del veí d'aquesta vila en Esteve Mesures, llençant-lo fora del terraplé de la carretera a quatre metres d'alçada.

Afortunadament, no tingueren que lamentar-se desgracies personals.

Nous estiuejants.—Es troven entre nosaltres per a passar la temporada d'estiu, la Sra. Salvadora Grimany Vda. de Presas, amb ses simpàtiques netes, senyoretes Torres.

Casa per arrendar situada en carrer céntric, amb jardí i pls.

Donará rahó En MARTI VERT.

L' exposició escolar.—L' exposició escolar de treballs de les Escoles Nacionals de la vila se celebrarà el dia 8 de septiembre en el local del Ateneu.

Benvinguda.—La donem ben coral a donya Pepina Marull viuda de Corominas i a sa simpática filla Rosita, que se troben veranejant a Torroella, de la qual n'eren absents desde fa dotze anys.

Al saludar-les no dubtem en atribuir-nos la representació de Torroella car ningú dubtará oferir els seus respectes a la viuda i filla del que fou culte farmacéutic i entusiasta torroellenc don Antoni Corominas.

Un aeroplá.—Durant les festes de Sant Genís s'exposarà una imitació d'aeroplá per a donar idea del funcionament d'aquest aparell.

Excursió a Rosés.—El dia 15 d'agost un gran nombre de torroellencs organitzaren una excursió a Rosés on se celebrava la festa major. Una part feren el viatge per mar.

A Rosés visitaren al docte catedràtic Dr. Pi i Suñer, el qual els obsequiá amb gran amabilitat i prometé venir a Torroella a donar una conferencia.

Veranejants.—A la llista d'estiuejants debem afegir:

D.ª Mónica de Goicoechea Vda. de Majó amb son fill, l'avocat D. Carles Serrano, nostre volgut amic el metje D. Pere Sala amb sa distingida família, i l'avocat D. Ernest Comas; les distingides famílies Tor, Gall i moltes altres quin nom no coneixem,

Per la Festa Major trobareu un gran assortit de camises, corbates, colls i punys, mocadors i mitxons de gran novitat, a casa en PERE CASTELLS de la Plaça de la Constitució.

Els gegants.—Seguint una tradicional costum els dies de Sant Genís sortiran els gegants de la vila. Aquest any s'introduirà una modificació. Els gegants recorreran els carrers de la vila a fer una captiria per a pagar als seus servidors.

Incendi.—El dia 23, a la nit, se calà foc en unes garrigues de la muntanya d'Ullà. L'incendi molt aparatós no tingué conseqüències.

Defunció.—Víctima de llarga i crudel malaltia ha mort a Barcelona el jove Josep M.ª Destor quins restes serán traslladats a Torroella.

Al cel sia.

Prometatje.—Per nostre volgut amic en Salvador Colomé ha sigut demanada la mà de la simpática senyoreta Mercé Puig.

No cal dir si felicitem coralment a la gentil parella.

Estrena.—Per la diada de Sant Genís se prepara l'estrena d'una obra original del llorjat poeta Mossen Francisco Viver, al Centre Catòlic.

REGISTRE CIVIL

Moviment de població durant el mes de Juliol 1916

NAIXEMENTS

Dia 2. Aurora, filla de Josep Serra i Caterina Canals; Maria Teresa, filla de Pere Blas i Dolors Pujol.

Dia 5. Josep, fill de Llorens Covolinsqui i Reparada Geli.

Dia 10. Jaume, fill de Joaquim Vilallonga i Maria Rulduá; Josep, fill de Jaume Gumá i Caterina Pagès.

Dia 14. Beatriu, filla de Manel Puigeras i Blanca Massaguer (Estartit).

Dia 21. Carolina, filla de Joaquim Sala i Maria Boera.

CASAMENTS

Dia 1. Antón Elías amb Matilde Pujades (Estartit).

Dia 22. Joaquim Rovira amb Aurora Perez (Estartit).

Dia 24. Joan Mercader amb Agna Vilanova.

DEFUNCIONS

Dia 16. Rafel Garriga Martí, 76 anys, casat.

Dia 27. Magdalena Ferrer Miás, 23 anys, soltera; i Amparo Camps Planas, 39 anys, casada.

O C A S I Ó

Se ven MOTO « TRIUMPH » 3 H. P. Tres cambis de marxa i embrague. Motor en perfectíssim estat.

Darán raó en aquesta Administració.

MERCAT DE TORROELLA

CELEBRAT EL DÍA 21 AGOST 1916

Blat	de 21 a 22 ptes. quartera
Civada.	de 10'50 a 11'00 « «
Ordi	de 13 a 14 « «
Faves	de 16'00 a 17'00 « «
Esparcet	de 00'00 a 00'00 « «
Favó	de 16'50 a 17'00 « «
Besses.	de 15'50 a 16'00 « «
Mongetes	de 28 a 30 « «
Mill	de 16'00 a 16'50 « «
Blat de moro	de 21'00 a 23'00 « «
Bestiar porquí	de 10'00 a 16'00 un
Oli	de 15' a 16' « el mallat
Ous	de 1'60 a 1'70 « dotzena
Gallines	de 9'00 a 11'00 « parell
Pollastres	de 3'00 a 5'00 « «
Anecs	de 5'00 a 7'00 « «
Cunills.	de 2'50 a 4'50 « «
Oques	de 5'00 a 7'00 « una
Patates	de 5'00 a 5'50 « quintá
Aufals	de 3'50 a 4'50 « «
Carbó vegetal	de 13'00 a 15'00 « càrrega

EQUIVALENCIES: La quartera equival a 86 litres; la càrrega (pes) a 120 kilos; el quintá, a 40 kilos; l'arroba a 40 kilos; el mallat d'oli, a 11'200 kilos o 12'40 litres. El mallat de ví, 15'48 litres.

Imp. de P. Ribas. — Palafrugell. — Teléfon 362
Representant a Torroella: D. Eduard Vinyas, Carrer de Sant Agustí